

ΕΥΡΩΠΗ

*Επί το 100ο εορταστικό
της γενέσεως του Εθνικού
Κ. Νικηφόρου
9/4/38*

ΑΡΙΘ.
ΦΥΛ. 48

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τζοηδ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36197
ΑΘΗΝΑΙ 21 ΙΟΥΛΙΟΥ 1938

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
Ε. ΚΑΡΕΛΛΑ — Δ. ΜΙΧΑ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΜΑΝΟΣ ΚΕΛΛΑΣ
Αφροδίτης 1, Χαλάνδρι
ΓΡΑΦΕΙΑ — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
Σωκράτους 43
Η Εδράση της Ιδρύσεως από το κ.
Μ. Ανδρουλάκη
Τ. 1937.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ο Πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξάς μεταβίβει εις Κέρκυραν προκειμένου να παραστή εις την ενόπλιον της Α. Μ. και Βασιλικήν Ομάδα των νέων υπαυγών της Δικαιοσύνης κ. Τσιτσικαπούλου. Εις τον κ. Προβουπόπουλον της ης έφ' ουρουγών άσολούσαν του ο Κερκυραίο έπαιφάσαν ένθουσιασμένη ύποδοχην. Ο κ. Μεταξάς ήγχερίσθη τον λών της Κερκύρας εκ του εξόστου της Νομαρχίας.

Το άπογευμα της Κυριακής ο κ. Προβουπόπουλος άνεβίβηκε εκ της κολυμβήρας του θυγατρικόν του διοικητού του εκεί Συντάγματος κ. Ραυτοπούλου, ό νομάδας αυτό Ιωάννην.

Την Δευτέραν ο κ. Προβουπόπουλος έπεσείσθη το 10ον τάγμα και την Έθνη Νεολαίαν και άκούσθησά παρατί εις την παράδωσιν της σημαίας και την άρκουσίαν της Νεολαίας.

Εμπειροπαθείς η πληροφωρία καθ' ην το δοκίμιον ζήγος του Ολίνδου θα περιόσθη λίαν προσέχας εις τας έλληνικάς ήγους.

Υπό του Συμβουλίου των Χωρίτων άπερρίθη η αίτησις άπονομής χάριτος εις τον Μωσχουδάπουλον, ό όποιος κατεδικάσθη, ως γυνώσκων, ότι τού Κανόνος άπονομής Παιδείας, εις άνάστη, έπεί έχεν άποστεί εις την Κωλύθου τον παντοπόλιν Στρωματιών και την σύζυγόν του.

Η Ψρόνη γυνώσκου κατεδικάσθη εις 18 μηνών φυλάκισιν χαρακτηρίσθησιν του άδίκηματός της ως φόνου εξ άπολείας.

Την παρελθούσαν έβδομάδα όνομασμένη συλλογικόν συμβέβηκε των Χημικών και των έργατών μαρμαριού.

Το νέον μέγα Νοσοκομειόν των Άθηνών άπέκτησε ήβη το ύπαιθετόν του, το όποιον εδρίσκειται πρό του Πτωχοκομείου και έχει έκτασιν 130 000 τ. μ.

Υπό της άρριόδας όπρησεως του όπουριου Κρατικής Ύγιεινής και Άντιλήψεως συνεχίζονται με γοργότητα τον ρυθμόν αλ προκαταρκτικά έργασι διά την όργάνωσιν της Έκθέσεως Ύγιεινής.

ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

— Σβόστε το ποδρό σας κύριε. Η μερούσιον του με περάζει, δέν μπορεί να την α ι σ θ α ν θ ε ι.

— Μία πός κυρία μου οās περάζει ό καπνός άφου δ ε ν α ι σ θ α ν θ ε ι ο θ ε - η μερούσιον του ;

ΕΝΡΩΠΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΠΟΥ ΤΑ ΘΕΛΕΙ

Ύπαρχουν τύποι διασκεδαστικοί και τύποι θλιβεροί. Άλλά υπάρχουν και τύποι στικοί για τους άλλους. Στην τελευταία κατηγορία ανήκει ο τύπος, για τον οποίον υ' αγγολήθη σήμερα. Είναι αρκετά διαδεδομένος στην πόλη αυτή που από μικρή και συστηρητική έγινε εσφυκτικά μέσα σε είκοσι χρόνια μεγάλη κι άπογνησε, κατ' επιφάνεια τουλάχιστο, τη ζωή πολυκατοικιών πρώτουςσας. Είναι ο εξευρωπαϊσμένος χωρίς να πεί ποτέ στην Εύρώπη. Ο νοσταλγός της Παριζιάνικης ζωής που την έζησε σε μερικές βιογραφίες ποιητών και προπάντων στις διηγήσεις και τ' ανέκδοτα που έφεραν στην Άθήνα όσοι έζησαν πραγματικά κάποια χρόνια τους στο Παρίσι. Έγερθε κάθε παραδόσεως και ένθουσιώδης όπαδος κάθε μοντέρνας ιδέας, δέν άνειροπόλησε, από τον καιρό που ήταν άκομα στο γυμνάσιο της ε-παιρίας του, παρά μία γκαρσονιέρα στην Άθήνα. Κι απ' αυτού άργίζει το δράμα του. Γιατί όλοι οι φυσιολογικοί νέοι δέν άργίζουν ποτέ από τη γκαρσονιέρα, άλλ' από τον έρωτα. Πρώτα άποκτούν φιλενάδες, έρωμένη, κι έπειτα σκέπτονται πού θα την πάνε. Ένώ αυτός άρχισεν άνάσσει. Ένόμισε ότι για ν' άποκτήση όχι έρωμένη, άλλ' έρωμένης, σπών πληθυντικό, πού ήταν άποραίτη, η άποκτήσις πρώτα - πρώτα μιας γκαρσονιέρας. Φτωγός όπως ήταν, έπάλασε χρόνια για να εξοικονομήσει το ποσόν που του χρειαζόταν για τέτοια έπιχειρήσι. Μία μέρα, έσπασε ο διάβολος το πόδι του, κι έγινε κάτοχος μερικόν γιλιάρικων. Με τι γαρά τότε άρχισε να συγκεντρώνη κάθε πληροφορία από μεσσητικά γραφεία, από τα ένουικαστήρια ειδικής έφημερίδας κι από τους γυνωστούς του για όλες τις γκαρσονιέρες πού ήταν προς έννοικίασι. Την ήθελε όποσδήποτε σε κεντρική θέση, για να μη βρίσκον πρόφασιν τα μέλλοντα θύματά του πώς είναι μακριά. Κι επί τέλους την εδρίκε όπως την έφρονάσθηκε. Την έπίπλεσε, την έπτόλισε κι έξεκίνησε προς άνεύρεσι φιλενάδας, όπως ξεκινά ένας κατακτητής

στον πόλεμο, με την πεποίθησι πώς θα νικήση. Έτσι λοιπόν την πρώτη θελκτική γυνάικα που του έσούστησαν και του έφάνηκε πώς ατά θέλει την έπροσέκαλεσε στη γκαρσονιέρα του.

—Έξερτε, κυρία, μ' ενδιαφέρει πάρα πολύ και βάθελα να σας γνωρίσω περισσότερο. Με καταθέλατε όχι μόνο με το προσωπάκι σας, αλλά και με τις ιδέες σας. Βούθε έτ σαριάντ !» Έλάτε αύριο...

—Πού ;

—Στη γκαρσονιέρα μου. Μη διατάξετε καθόλου. Δέν είναι μακριά. Θα πάρετε το 3 και θα κατέβετε στην πλατεία... Θα κάνετε δεξιά και θα γυπήσετε στο Π.Α. Θα σας περιμένα στις 4 το άπογευματάκι. Σύμφωνοι ;

Η θελκτική κυρία τον άπογαίρησε γελώντας. Άλλά το γέλιο της εκείνη έξηγήθηκε από τον κάτογο της γκαρσονιέρας ως εύλογητική συγκατάθεσι. Την άλλη μέρα έδωσε την υπηρέτριά του κι άσολήθηκε μόνος του για διάφορα μικροπραγματικά, σαν ζωγράφος που χάνει το τελευταίο ρε-τ ο υ ς στον πίνακα του προτού τον στείλη στην έκθεσι. Τα μαζιάρια έπάνω στο ντιβάνι και κάτω στο ντιβάνι, εκεί που θα πα- τοσε η κυρία όπου τα θέλει, η ηλεκτρική βενιέλα, το άραβικό τραπέζακι με τα φου- τόν και το λικέρ, όλα τέλος πάντων τά έτο- ποθέτησε με τρόπο ώστε να πάρουν αισθη- ματική σημασία κι έρωτική έκφρασι.

Άλλά του χάκου. Η ώρα είναι 7. Έξω έ- σκετίνιασες. Η κυρία, όπου τα θέλει, δέν ήρθε. Κρίμα στις προετοιμασίες και το μπου- τάλιακι που άδειασε όλόκληρο από το άρω- μά του για ν' άρωματίσει τ' άντικείμενα της γκαρσονιέρας.

Έπέρασαν πολλά χρόνια από τότε. Άλλά καμιά γυναικά, από όσας ήθελε πρόσφασι, έκτός της γυναικός όπου η υπηρέτριάς δέν έπάτησε το πόδι της στη γκαρσονιέρα του δυστυχί- σμένου τύπου. Και μόλις τώρα που άρχισε ν' άνεργά έκατάλαβε πώς για τον έρωτα δέν είναι άπαράτητη η γκαρσονιέρα.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Άθήνα Έπαρχία Δρχ. 120
Έξωτερικού Σελώνια 12
Τουρκία (Α. Τουρκ.) 3
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ — ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ
ΡΗΓΑ ΠΑΛΑΜΗΔΗ 4
(Άριθ. Τηλεφ. 30297)
Διευθυντής Τυπογραφείου
ΔΗΜΟΣΣ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ
(Άριστων—Περίεσι)

Ο ΞΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Δ. Το άνακονιστήν του άνωκονιστήν άναφέρη ότι η πρόκλησις των άνωκονιστήν στρατημάτων προς την κατο- κωνισιν του Σαγκονιστή άνακονιστή άνη την ήμεραν της Κυριακής.

Το χολόν Σάν Άγκονιστήν, περίε το άνωκονιστήν άνακονιστήν μια τον σφοδρότε- ρον μοχόν, καταλήρη από των άνω- κιστών. Έπίσης καταλήρησεν τα χολ- όνα Μπαράγκας, Άκόλα και Πίνα, κα- θός και η άνωκονιστήν καρυή εις όρος 1400 μέτρων.

Το ρωσιστικόν άνακονιστήν, το προκλήν έξ άνακονιστήν της έσβα- λης ρωσιστικόν στρατού εις μακροσυν- νή έσβαρ, άνακονιστήν σφοδρός τους Ισπανικούς κύλους, οι όποιοι τονίζον ότι τά Σοβιετ έκμεταλλεύονται την έν Κινε άνακονιστήν του Ισπανικού στρα- τού, προβαίνον εις παρανομήματα.

Κατά τας Ισπανικάς πληροφορίες, οι εις Μαντρίνισιν έμβολιστάς σο- βιετικοί δυνάμεις άνακονιστήν εις δύο μεροσάσι, προχωρίζον εις βάθος 4 χιλιομέτρων των συνόρων.

Τηλεγραφισμένη εκ Χόγκ Χόγκ άνακονιστήν ότι οι ένόμοιοι βομβαρδισμοί της νοτίου Κίνας συνεχίζονται σχεδόν άδιάκοπος.

Η Καντόν έμβολιστήν εκ νέου χέρι από δόδεκα Ισπανικών άνακονισ- τών, έμβολιστών δύο φορές έναντιον της πόλεως. Τα θύματα έμβολιστών εις 150 νεκρούς και πολλούς τραυμα- τιστάς.

Άγγέλλεται εκ Έρρουσάλη, ότι η έξοσις των Άράβων εκ της δυναμ- τιτικής άποκρίσεως προλαμβάνει ά- πελμητικά διατάσεις. Όλα τα κα- ταστήματα παραμένον κλειστά, τά με άραβικά εις ένδειξιν διαμαρτυρίας τά δέ έραβικά εκ φόβου άνακονισ- τών. Έπίσης άνακονιστήν άνακονιστήν πε- ρεπολόν άνακονιστήν της πόλεως, δύνανται δέ άνακονιστήν Άράβων, όστινες έμβολιστών προβάσει έπίθεσεως κα- τά των έραβίων συνισκίων.

Άγγέλλεται εκ Νέας Ύόρκης δ- τι αλ άμερικανικοί άνακονιστήν έτα- ρισα προβάσει ότι δέν έκτασιστήν προσέχας τακτική άνακονιστήν συγκα- νισ με την Εύρώπην. Η διαβρομή θα γίνεται έντός 24 άρών.

Η ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ ΤΗΣ

— Άκόμα Πουλχερία; Χάσαμε την πρώτη πράξι...
— Περιμένα λίγο άκόμη. Άποφε θέ- λω να σου είμαι πού άποβεί...
— Άλλοιόμοι... Δέν θα δώμε θέ- στρο άποφε. Κρίμα στα είσλητήρια...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΙΝΗΤΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ κ. Ι. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Η Χίμαιρα τής Βασούλας

Καθόταν και κοιτάζε το κρίνο. Ο ήλιος βασιλεύε περά στα βουνά κ' η θάλασσα έφανε το μεθεστικό της ά- ρέσκι. Ισάμει τη φταγή κομαρολά της. Η μάνα μπαίνονε στο σπίτι για να φροντίσει το κ' έκείνον. Τα- πεινή, κουρασμένη ζωή. Άν έλειπε και το λουλούδι, όλόρωρο, στήθη στ' ά- ναγκυά, κι άν δέν ήταν μονάχα δε- κακτώ χρονών, η ύπαρξή της δέ θα- γε νόημα.

Είπε κάτι να κενθήσει, κάτι να κά- με. Σίμως την καρέκλα της στο πα- ράθυρο και κοιτάζε πέρα, μακριά. Ρηχό πέλασος, ρηχό ζωή. Άνια και δόξα. Αυτό είσαν το Μεσολόγγι, τι- ποτε περισσοτέρω, τίποτε λιγώτερο.

Ένας τραγός καμύς, σαν την παι- δούλα στον τάφο του Μανταράρη. Κρί- μα μονάχα που όλα ταύτα δέν είσαν ποτέ θέσι να τα συλλογιστεί. Το μυα- λό της νυχτωμένο σαν κελλι φυλα- κής, δέν πήγαινε ποτέ μακριότερα ά- πό τ' άμυρμικια της άκροθαλασσιάς. Κ' άπό μόνο το κατάρρε μέσα σε δεκαοκτώ χρόνια: ναάβασει τους «Άθλιους» καινά ναόσι την άπόφα- σι να περιμένει τον Μάριο. Άρε έ- κλεινε το βιβλίο και στοχαζόταν, και στοχαζόταν. Κ' ύστερα άνοιγε πάλι το βιβλίο και ξαναδιάβαζε:

«Έβλεπον ένιοιτε εισδύνοντα εις κρε- σπώλειον, μεταδύ των φιλοσοφί- κων μαγευρισμών, αίνετες τόνπαρηγ- κών, νέον τινά άξέσιον, φέροντα υπό μάλης βιβλίων, νέον δειλόν και βλαστών, έν τούτω, όστις, εισερχό- μένος, άφίρει τον πύλον από του με- τώπου του, περιρρομένου υπό ιδρώ- ριο, έγαίρητι έν ύποκλήν της κρεο- πώλης, άπορούσαν διά την τόνον τι- μήν, άπύθνην δεύτερον γαρετισμόν προς τον υπηρέτην του κρεσπώλειου. Εξήτει έν παγίδιον προβάτου αντί εξ ή έπτά σολδίων, το περιτύνον εις γαρτίον, το έθετεν υπό τον βραχιόνά του μεταδύ δύο βιβλίων, και άπήρ- γετο. Ήτον ο Μάριος. Έξ εκείνου δέ του παγιδίου, και εκ έλμην μόνος, εξή ήμερας τρεις. Διότι την μέν πρώτην ή- μεραν έτρωγε το κρέας, την δεύτεραν το λίπος, την τρίτην έτρωγε και το κόκαλον, ροκανίζον αυτόν.

Έδω σταματούσε. Πώς ν' άνθέρη να διαβάσει παρακάτω; Γύριζε κάμ- ποτες σελίδες κ' έπαυρε άλλα κεφα- λια από την άρχή: «Ρόδον έν πε- νια», κι ύστερα άλλο: «Φοβόι Τιτί- κας», κι ύστερα άλλο: «Καρδιά υπό πέτρας». Παραδόξο φώς την περιού- γασε, και βαθιά, στην καρδιά της, άνέβαιναν τά λόνια σάν προσευχή: «Ύπαρχον στιγμιά, καθ' άς, οϊανδή- ποτε θέσι άν τηρή το σώμα, η ψυχή διατελεί γονυκλήνης...» «Ο,τι άργί- ζει ο έρωσ ούδεις δύναται να τελειώ- ρει, ειμή ο Θεός». Άγι άς ήταν κά- ποτε επί τέλους ν' άργίσει ο Έρωσις ! Άφανε το βιβλίο και κοιτάζε... — — —

Μα έίχε στο στήνα τέτοιο γαμώγελο και τέτοιο παράδοξο φώς στη ματιά, πού μόλις τον άντίκρισε η Βασούλα, συλλογιστήκη: «Ρόδον έν πενία», Μάριος, κι Τίτικα !» κι ο νους της έ- τρεξ από παγιδέκι. Κι ο Άντωνής δέ μπορούσε να έκκολλήσει τη ματιά του από το γλυκό πρόσωπο της κυρκυνης συγγένειας. Κι ο πόθος ο άπλερος του παιδιού πήγε να φυλάσει στο λακουβόκι που σγημάτιζε το πηγού- νι και κρεμάστηκε σαν σε μπαλκόνι από κεί και προσπαθούσε να κοιτάξει παρακάτω. Το σπίτι του φαίνονταν ξε- στό, βολικό. Ά ! ύπηρετη ένα θέτο γα- μώγελο μέσο κεί, πού τα φωτιά έκα- ένα εγκάρδιο έμεροάγισμα, γεμάτο όψαφια και έννοιη. Σάν κάθετη φλόγα τον ύπνισσε στο μέτωπο η σκέψις να βολακίσουν εκεί μέσα, και με τρόπο το εστούσιον στη μύση. Μα κείνη, μ' όλο πού βρισκόταν σε δύσκολα στιγμιά, κ' έλεγε τότε άνάγκη κι από την τελευ- ταια πεντάρα, το καλοσκέπτικε, το καλοσκέπτικε: «Νέο παιδί, μέσ' στην άψη της νιότης, νέο κορίτσι, τι τά θέ- λει, τι τά γυρεύει. Άθα ύποθηκε στο στόμα του κόσμου, δέ μάς έσπείλεν ο Άστρος». Και του άνήθηκε. Ο Άν- τώνης δέ θυμωσε, δέν περάχτηκε. Εί- πε μάλιστα πώς θαργόταν συχνά να τις βλέπει.

Όστόσο ήρθε και μία πρότασι γά- μου. Ήταν κάποιος φαρμάς από το Γι- βάρι του Πόρου, άνθρωπος με παρά- δες, δουλευτής κι άνοικτόκαρδος, πού

πόθος. Κάθε στιγμιά περίμενε ν' ά- νοίξη η πόρτα και να μπει ο Μάριος. Έμπανε μονάχα η μάνα.

— Δέν κοιμήθηκες άκόμα, Βασού- λα ;

— Όχι, μάνα, δέ μ' άφήνουν τά κουνούπια να κοιμηθώ.

— Τα κουνούπια ή τά βιβλία, π' ά- νάθεμά τα ;

— Ποιά βιβλία κ' έσύ !... Ένα βι- βλίο όλο-όλο, κι αυτό λειψό... (Έ- λειπε κάπου ένα φύλλο).

— Έγώ ένα έγω να πώ, πώς έχασε

το μυαλό σου πιά με το διάβα- σμα. Καί βασι- λα νάσουσαν, δέ- καρες, και λίγο νισάφι. Δέν κοι- τάς τ' άλλα κο- ρίσια της ήλι- κίας σας, πού τοιμάζουσε τά προκιά τ ο υ ς, νάργει ή ώρα ή καλή, να μπου- νει στο σπίτι τους σά νοικοκυρές...

Η Βασούλα σκεπατόταν ίσα με έπάνω με το σεντόνι, να μην άκούει πιά... Άι- σθανόταν τον άι- σμα του κορμιού της να σαλεύει σαν πληγωμένο πουλί, κι όνει- ρευόταν το Μά- ριο, «Καρδιά ό- πό πέτρας» και τά λοιπά. Αυτό είσαν. Ο Μάρι- ος, το προσιόθα- νόντα, δέ μπο- ρούσε ν' άνη- σει πολύ. Όπου και νάταν θαργόταν.

Κι ο Μάριος ήρθε. Τόν έλεγαν Άν- τώνη Περγαντή, καταγόταν από τη Μακρινεία, ήταν μακρινός συγγενής, και διοριστήκα ύπομαρτυριέας στη Νομαρχία, στο Μεσολόγγι.

Την ίδια μέρα πού έφτασε, θεώρησε γρως του να τους χάμει την έπίσκεψη. Το σακάκι του ήταν στενό, τριήμε- στούς άγκωνες και φαγωμένο, το παν- τάλονι του κολλημένο στα πόδια του. Μά έίχε στο στήνα τέτοιο γαμώγελο και τέτοιο παράδοξο φώς στη ματιά, πού μόλις τον άντίκρισε η Βασούλα, συλλογιστήκη: «Ρόδον έν πενία», Μάριος, κι Τίτικα !» κι ο νους της έ- τρεξ από παγιδέκι. Κι ο Άντωνής δέ μπορούσε να έκκολλήσει τη ματιά του από το γλυκό πρόσωπο της κυρκυνης συγγένειας. Κι ο πόθος ο άπλερος του παιδιού πήγε να φυλάσει στο λακουβόκι που σγημάτιζε το πηγού- νι και κρεμάστηκε σαν σε μπαλκόνι από κεί και προσπαθούσε να κοιτάξει παρακάτω. Το σπίτι του φαίνονταν ξε- στό, βολικό. Ά ! ύπηρετη ένα θέτο γα- μώγελο μέσο κεί, πού τα φωτιά έκα- ένα εγκάρδιο έμεροάγισμα, γεμάτο όψαφια και έννοιη. Σάν κάθετη φλόγα τον ύπνισσε στο μέτωπο η σκέψις να βολακίσουν εκεί μέσα, και με τρόπο το εστούσιον στη μύση. Μα κείνη, μ' όλο πού βρισκόταν σε δύσκολα στιγμιά, κ' έλεγε τότε άνάγκη κι από την τελευ- ταια πεντάρα, το καλοσκέπτικε, το καλοσκέπτικε: «Νέο παιδί, μέσ' στην άψη της νιότης, νέο κορίτσι, τι τά θέ- λει, τι τά γυρεύει. Άθα ύποθηκε στο στόμα του κόσμου, δέ μάς έσπείλεν ο Άστρος». Και του άνήθηκε. Ο Άν- τώνης δέ θυμωσε, δέν περάχτηκε. Εί- πε μάλιστα πώς θαργόταν συχνά να τις βλέπει.

Όταν ήρθε το τέλος του μήνα κ' έ- πήρε ο Άντωνής τον πρώτο μισθό του, έτρεξε ν' άγοράσει μερικές πηγες με- ταστό και να τό φέρε της Βασούλας. Στη μάνα δέ νάκαρεσε τούτο το κι- νήμα του νέου, μα σαν είδε τη Βασού- λα να φεγγαβολεί από την γαρά της, καταλάβε πόσο άκόμο της ήταν το γαμώγελο και δέ ήλπισε να την πικρά- νει. Ύστερα κάθισε και καλοσκέπτικε το παράμια. Και στο τέλος έφτασε στη σκέψη, πώς ίσως κ' έτσι να μην ή- ταν άγνησις. Ένας έμπορος έμπορος στη νομαρχία, βγαλμένος από το Γι- νισάφι, σπουδασμένος άνθρωπος, πού- τα έχει μέλλον, υπαρκτός του. Καί λα- νάρισε πώς δέν ήταν άπληστη κ' ό- λο τέτοια ββέβαιη ή έπίδρα να έμεριώ- νει καλύτερη μέρα μέσα στην ταπει- νή τους κατοικία. Έπλεσε τότε κι' αυτή μιά άλλη γίμνασι. Είπε τη Βα- σούλα σ' ένα σπίτι μεγάλτερο, φω- τειότερο, πιο παστικό. Κολωνομένη, όλο γέλιο άμέρινο, με τη ματιά γε- μάτη ένδοξιμένη άνακονιστή. Είπε παγόνει πιά, είχε ύψηλότε, είχε γινει άμορφώτερον, έον νικώτερον, ήταν μ' έ- να λογο άληθινή κυρά. Καί γύρω πύ- βοιζόν, σαν το φαίδο μελιόσποδι, έ- να πλήθος παιδιά, ένας όλόκληρος κόσμος από έγγονια, πού γεμίζαν το

ήθελε τη Βασούλα, γιατί ήταν τίμο και μυαλωμένο κορίτσι και δέν τον έννοιζε καθόλου για προικία. Η μά- να της έπεσε στα πόδια της, την κα- ταπαράκαλεσε, άφανε τά δάκρυά της να τρέθουν ποτάμι. Μέρες ή μία σκη- νή διαδεχόταν την άλλη. Πότε την έ- παυρε με το καλό, πότε με το κακό. Σωστό μαρτύριο. Μά ή Βασούλα έμενε άκλόνητη πάνω στις βίγλες του ίδι- ακού της. Ο Μάριος ηδήςμενος, «Άργη νόσου βαρείας», κλπ.

Ο Άντωνής κράτησε το λόγο του. Συγνώ, πικνά μπαίνονε να ν ε στο φτωγικό της Βασούλας. Σ α να ύποψιαστών τη μικρή τρα- γωδία πού συν- τάρσασε τη μου- νιακή, μακρινή συγγένισσα γλυ- στρούσε άδούρ- βα στη ταπεινή καμαρούλα και καθόταν ώρες ό- λοκληρες, πάντα με το καπέλο στο γέρι, πάντα σπών έτοιμους, να φύγει, πότε, ή νύ- γτα, το πουλί, πού πούλαει για ένα σποσάκι σιταριού, ο δρόμος, πού γά- νεται μακριά, γίνονται όλα ύπαρξες όλο ζω και σκέψη. Κ' ύστερα έργεται έν έβέβαλο άγγιγμια, ένα σιωπηλό σφρίγιο χεριού, μία ματιά κυμαίνον- νη άνάμεσα στ' άνερό και στην πραγ- ματικότητα, ένας λόγος μισοειπωμένος —άπειρα τιποτένια πραγματικά, πού όλα μαζί και καένα γωριστά δημι- ουργούν μία δυνατή, άκαταμάχητη έννοιη.

Δέν πέρασε πολλές καιρός κ' ο Άν- τώνης είπε καθαρά το σκοπό του. Τόν άκούσαν με προθυμία, μα κρατήθη- καν να πουν το και, ή κόρη από μία φυσική συστολή, ή μάνα από την ά- νάγκη να δείξει λίγη δεισιπρέπεια. Τόν έκαναν να περιμένα με τη μία πρόφα- σία κ' η νεανική της καρδιά, Κ' έτσι, άνάμεσα σε τέσσερους τοίγους, στο λιμνέρι με δύο - τρία εσθωριασμένα κέντρα και μία βορυσσώδη κεντημέ- νη από τά γέρι του κορμιού, η άό- λια νιότη της ιστορία τάρβησε το πρό- μω της. Σε μία τέτοια περίστασι, στέ- κει κανείς και δέν έξερει τι να πεί.

Όσο βαθύνει το άνακονιστήν περυσ- μένο, τόσο πού άβέβαιος το περυσ- μένο άνακονιστήν, δέν άνακονιστήν, πού κανούργιο πουνέλα, κι όπώσσο δέν κάθε φορά, ποσάφρονονται σ' έν άλλο, έπίσημο πάντα, φώς.

Όταν ήρθε το τέλος του μήνα κ' έ- πήρε ο Άντωνής τον πρώτο μισθό του, έτρεξε ν' άγοράσει μερικές πηγες με- ταστό και να τό φέρε της Βασούλας. Στη μάνα δέ νάκαρεσε τούτο το κι- νήμα του νέου, μα σαν είδε τη Βασού- λα να φεγγαβολεί από την γαρά της, καταλάβε πόσο άκόμο της ήταν το γαμώγελο και δέ ήλπισε να την πικρά- νει. Ύστερα κάθισε και καλοσκέπτικε το παράμια. Και στο τέλος έφτασε στη σκέψη, πώς ίσως κ' έτσι να μην ή- ταν άγνησις. Ένας έμπορος έμπορος στη νομαρχία, βγαλμένος από το Γι- νισάφι, σπουδασμένος άνθρωπος, πού- τα έχει μέλλον, υπαρκτός του. Καί λα- νάρισε πώς δέν ήταν άπληστη κ' ό- λο τέτοια ββέβαιη ή έπίδρα να έμεριώ- νει καλύτερη μέρα μέσα στην ταπει- νή τους κατοικία. Έπλεσε τότε κι' αυτή μιά άλλη γίμνασι. Είπε τη Βα- σούλα σ' ένα σπίτι μεγάλτερο, φω- τειότερο, πιο παστικό. Κολωνομένη, όλο γέλιο άμέρινο, με τη ματιά γε- μάτη ένδοξιμένη άνακονιστή. Είπε παγόνει πιά, είχε ύψηλότε, είχε γινει άμορφώτερον, έον νικώτερον, ήταν μ' έ- να λογο άληθινή κυρά. Καί γύρω πύ- βοιζόν, σαν το φαίδο μελιόσποδι, έ- να πλήθος παιδιά, ένας όλόκληρος κόσμος από έγγονια, πού γεμίζαν το

σπίτι με τη γαρά τους. Κ' ύστερα, πούς έξερει τι τού μέλλεται του καί- μένου του άνθρώπου ! Ένα ταξίδι, σε μιά άλλη πόλη, μιά έννοική μετάθεσι σε μιά άλλη νομαρχία, ίσως και στην Άθήνα. Άμα άνοίξει, τού φτωγού ή τύχη, όλα μπορεί να τά περιμένει κα- νείς. Μονάχα—ά ! ναι, τούτο γρειάζε- ταν να τό προσέξει πολύ—δέν έπρεπε να τους άφήνει πού μονάχους. Νέα παιδιά είναι, μπορεί να πέσουν σε κα- νένα λάθος. Κι' όσο να φτάσει κανείς στα στέφανα, πρέπει ο πόθος να στέ- κει άκόμωτερος. Ένας πόθος και τίποτε άλλο είναι το αώνιο βάθος αυτής της παυσιτελής ιστορίας.

Κ' έτσι άρχισε η μάνα της στοργική της έπιτήρησι, πάντα με τη διακρίση πού τακτιάσε σε μία τέτοια περίστασι και με την ύποχωρητικότητα πού βοή- θουσε την ύποχωρητι, γωρίς την άπο- τελειώνει. Τά γαριόματα του Περγαν- τή γίνονταν όλο και συχνότερα, ό έ- πιπλέκει τον πού ταχτικώς. Η Βασού- λα έπλεσε πιά μέσ' σε μία θάλασσα εύ- τυχίας. Τότε κατάλαβε για πρώτη φορά, κι' άς μ' ή μπορούσε να τό έκ- φράσει, πόσο νόημα παίρνει και το πού άόνησαντο πρώτα στη ζωή, όταν συνεπέρνει τά φρένα ο γόνιμος αλ- στρος της ένδοξιμένης άπονογής. Τό όλο, πότε, ή θάλασσα, ο ήλιος, ή νύ- γτα, το πουλί, πού πούλαει για ένα σποσάκι σιταριού, ο δρόμος, πού γά- νεται μακριά, γίνονται όλα ύπαρξες όλο ζω και σκέψη. Κ' ύστερα έργεται έν έβέβαλο άγγιγμια, ένα σιωπηλό σφρίγιο χεριού, μία ματιά κυμαίνον- νη άνάμεσα στ' άνερό και στην πραγ- ματικότητα, ένας λόγος μισοειπωμένος —άπειρα τιποτένια πραγματικά, πού όλα μαζί και καένα γωριστά δημι- ουργούν μία δυνατή, άκαταμάχητη έννοιη.

Δέν πέρασε πολλές καιρός κ' ο Άν- τώνης είπε καθαρά το σκοπό του. Τόν άκούσαν με προθυμία, μα κρατήθη- καν να πουν το και, ή κόρη από μία φυσική συστολή, ή μάνα από την ά- νάγκη να δείξει λίγη δεισιπρέπεια. Τόν έκαναν να περιμένα με τη μία πρόφα- σία κ' η νεανική της καρδιά, Κ' έτσι, άνάμεσα σε τέσσερους τοίγους, στο λιμνέρι με δύο - τρία εσθωριασμένα κέντρα και μία βορυσσώδη κεντημέ- νη από τά γέρι του κορμιού, η άό- λια νιότη της ιστορία τάρβησε το πρό- μω της. Σε μία τέτοια περίστασι, στέ- κει κανείς και δέν έξερει τι να πεί.

Όσο βαθύνει το άνακονιστήν περυσ- μένο, τόσο πού άβέβαιος το περυσ- μένο άνακονιστήν, δέν άνακονιστήν, πού κανούργιο πουνέλα, κι όπώσσο δέν κάθε φορά, ποσάφρονονται σ' έν άλλο, έπίσημο πάντα, φώς.

Όταν ήρθε το τέλος του μήνα κ' έ- πήρε ο Άντωνής τον πρώτο μισθό του, έτρεξε ν' άγοράσει μερικές πηγες με- ταστό και να τό φέρε της Βασούλας. Στη μάνα δέ νάκαρεσε τούτο το κι- νήμα του νέου, μα σαν είδε τη Βασού- λα να φεγγαβολεί από την γαρά της, καταλάβε πόσο άκόμο της ήταν το γαμώγελο και δέ ήλπισε να την πικρά- νει. Ύστερα κάθισε και καλοσκέπτικε το παράμια. Και στο τέλος έφτασε στη σκέψη, πώς ίσως κ' έτσι να μην ή- ταν άγνησις. Ένας έμπορος έμπορος στη νομαρχία, βγαλμένος από το Γι- νισάφι, σπουδασμένος άνθρωπος, πού- τα έχει μέλλον, υπαρκτός του. Καί λα- νάρισε πώς δέν ήταν άπληστη κ' ό- λο τέτοια ββέβαιη ή έπίδρα να έμεριώ- νει καλύτερη μέρα μέσα στην ταπει- νή τους κατοικία. Έπλεσε τότε κι' αυτή μιά άλλη γίμνασι. Είπε τη Βα- σούλα σ' ένα σπίτι μεγάλτερο, φω- τειότερο, πιο παστικό. Κολωνομένη, όλο γέλιο άμέρινο, με τη ματιά γε- μάτη ένδοξιμένη άνακονιστή. Είπε παγόνει πιά, είχε ύψηλότε, είχε γινει άμορφώτερον, έον νικώτερον, ήταν μ' έ- να λογο άληθινή κυρά. Καί γύρω πύ- βοιζόν, σαν το φαίδο μελιόσποδι, έ- να πλήθος παιδιά, ένας όλόκληρος κόσμος από έγγονια, πού γεμίζαν το

Όταν το πού ο Περγαντής έκλεινε την πόρτα πίσω του πατώντας στα νύ- για για να μη τον νιώσει η άρρώστη μάνα, η Βασούλα είχε την έντύπωση πώς από τον άνδρα αυτόν δέν έμενε ποιά ή πλάτη το άλλο του κορμι έπεί γοφεί, είχε γίνει κατ' η' πού πάει στα

ΣΥΝΕΚΛΑ ΣΤΗ 14 ΣΕΨΑ

Η ΑΘΗΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΝΘΝΜΗ ΟΨΙ ΤΗΣ

Η ΜΑΡΙΑΜ ΣΤΟΝ ΑΓΚΩΠ

Ντικηόρος

"Αν πές 'Αγκώπ καλή ντουλειά
νάσαι γεμάτη σου κοιλιά
νά 'ινης ντικηόρος.
Σε ντικαστήριο να μιλάς
ώσαν Μπαμπάκος, Τσουκαλάς
κι' ιστέ να 'ινη ντόρος.

Σάν Σαμαρτζής και 'Αβουσάμ
νά βγάλης λόο γής Μαδιάμ
βουβόι να μείνουν όλοι.
Κι' αν τσακωτούμε για καλά
και σε τινάξω τὰ μυαλά
με σφαίρα από πιστόλι.

Νά βγάλης λόο ντυνατό
με νί και σίγμα, τὸ και τὸ
με γλώσσα άκονισμένη
νά κάνης γέρι σου σφιγτό
μονάχα μήνες...δεκαογτώ
νά γίνω ντικασμένη!

Η ΜΑΡΙΑΜ

ΠΑΛΗΝΑ ΣΑΤΥΡΑ

Ψευτιά

Χρειάζεται, λες, λίγη ψευτιά
—για' άλλα—στην αλήθεια
που είν' άνοστη, νερόβραστη,
σαχλη σαν κολοκύθια.

Πολύ σοφά τα λόγια σου
και τ' άποφθέγματά σου,
μά συ θαρρώ πως άλμυρά
τρῶς πάντα τα φαγιά σου.

Κ. ΣΚΟΚΩΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

'Από την πρωτεύουσαν

Κατοπιν ενεργειών του
κ. Δ. Μπάγρη, από της προ-
σεχούς εβδομάδος «δ' λ α
θ' α λ λ α ξ ο υ ν» εις την
'Εταιρείαν των θεατρικών
συγγραφέων. Κατά τινα δι-
άδοξιν τὸ «Θεατρικὸν μου-
σεϊον» θά μεταφερθῇ εις τὸ
κτίριον τοῦ 'Αρχαιολογικοῦ
καὶ τὸ 'Αρχαιολογικὸν εἰς
τὰ συρτάφια τῆς κ. Κοτο-
πούλη.

Προσεχῶς ἀπὸ τῆς σκη-
νῆς τοῦ θεάτρου Σαμαρτζῆ
βίδεται ἑκτακτὸς φιλαν-
θρῶπικῇ ἐορτῇ ὑπὸ
τὴν προεδρίαν τοῦ κ. Ρού-
ρου τῆς ἐταιρείας ζωοφίλων.
Θά παιχθῇ ἡ δραματικὴ σά-
τυρα «Ἡ Προβόσκis τοῦ κ.
Μαγγανάρη».

Αὐτοκίνητον ὀδηγούμε-
νον παρὰ τοῦ κ. Χ. Πυρπά-
σου, παρ' ὀλίγον θά διεμέ-
λιζε τὸν κ. Φαλιέρον, ἂν ὁ
ὀδηγὸς δὲν ἀντελαβάνετο
τῶτον ἐκ τοῦ μακράθεν. 'Αλ-
λά καὶ ἡ ὀξύτης τῆς ἀκοῆς
τοῦ κ. Φαλιέρου ἔσωσε τὴν

«Εταιρείαν τῶν συγγραφέ-
ων» ἀπὸ τὰ ἔξοδα τῆς κη-
δείας του.

Ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας συ-
νελήφθη πρὸ τῆς θύρας τῆς
οἰκίας γνωστῆς σουμπρέττας
τοῦ «Ἀθηναίου» δημοσιογράφου
τις προσπάθων νὰ βιάσῃ
ταύτην. Γενομένων ἀνακρί-
σεων ἐξηκριβώθη ὅτι δὲν ἐ-
πρόκειτο περὶ δημοσιογράφου
ἀλλὰ περὶ θεατρικογράφου
καὶ ὅτι οὗτος ἤν ἐ-
σκόπει νὰ βιάσῃ τὴν σουμ-
πρέτταν, ἀλλὰ τὴν θύραν τῆς
οἰκίας τῆς με τὸν σκοπὸν νὰ
τὴν φωτογραφίσῃ εἰς τὴν ἰδι-
ωτικὴν τῆς ζωὴν!

Κατ' ἐξηκριβωμένας μας
πληροφορίας ἡ ἡρώis τοῦ
δράματος τῆς ὁδοῦ Γκυλφόρ-
δου κ. Περδικάρη ἔσχε κατ'
αὐτὰς δελεαστικὰς προτάσεις
ἐκ μέρους ἀντιπροσώπων με-
γάλης κινηματογραφικῆς ἐ-
ταιρείας ὅπως πρωταγωνι-
στήσῃ εἰς τὸ φιλμ τὸ «Νοῦ
σου σιὴν... ἀμέλεια». Ἡ κ.
Περδικάρη ὁμως δὲν ἐδέχθη.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΣΥΓΚΙΝΗΘΗ

Ὁ γιατρός: —Ἡ διαγνωσίς μου εἶναι ὅτι
εἰσθε καρδιακός. Με τὸ ὑπερβάλλον δὲ πά-
χος σας εἶναι δυνατόν νὰ πάθετε συγκοπή.
Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τίς συγκινή-
σεις!...

—Σύμφωνοι. Μόνο νὰ σκεφθῇτε τὴν περί-
πτωσί μου, ὅταν μοῦ στείλετε τὸ λογαρια-
σμοῦ!...

'Απ' ὅλην τὴν ὑφήλιον
τὸν Ἄρην καὶ τὸν ἥλιον
μᾶς ἐκούφαναν τὰ ὦτα

ΓΕΓΟΝΟΤΑ! ΓΕΓΟΝΟΤΑ!

ΤΟ ΘΕΡΙΟ

Τελείωσαν τὰ ψέματα, τελείωσαν τ' ἄστεϊα
Ἦρθε καιρὸς διὰ παντὸς νὰ μῆ στὴν ἀχρηστεία
Τὸ περιβόητο Θερίο, τὸ τόσον προσφιλές
Ποῦ ἄπειρες ταξίδεψε καὶ πρὸ Χριστοῦ

[φυλές,
Τὸ τραῖνο ποῦ μετέφερε καὶ νεονύμφων πλήθη
Συμφώνως με τὰ ἔθιμα, συμφώνως με τὰ ἥθη
Κι' ὅταν στὸ τέρμα ἔφταναν ὡς Ὀδυσσεῖς ἐν τέλει
'Εγράφοντο στὸν σύλλογον τῶν π ο λ ι τ ῆ κ ν ω ν
[μέλη.

ΥΠΕΡ ΠΡΑΣΙΝΟΥ

Συζητᾶνε καθ' ἑκάστην πάντες ὑπὲρ τοῦ πρασίνου
μεταξὺ βραστοῦ καὶ ὄχι, μεταξὺ φιάλης οἴνου
Συζητᾶνε καθ' ἑκάστην, ὅπως ἀνωτέρω εἶπαν,
πρασινίζουν, κοκκινίζουν καὶ συζητοῦν παράλογα
Περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων καὶ περὶ... πρασίνων
[ἱ π π ω ν
Τουτέστι... π ρ ἄ σ ι ν ὲ ἄ λ ο γ α.

Ο ΣΜΕΛΙΓΚ

Ὁ Σμελίγκ ὁ περίφημος ὁ γίγας τῆς πυγμῆς
Καθὼς μᾶς πληροφόρησαν εἰδήσεις τῆς στιγμῆς
Κατάκοιτος εὐρίσκεται, χωρὶς νὰ κάνῃ κἀντι
Παρ' ὅλον ποῦ τοῦ φέρθηκε ὁ μαῦρος με τὸ
[γ ἄ ν τ ι !

Η ΠΕΡΙΔΙΚΑΡΗ

'Ετελείωσε αἰσίως, πῖ καὶ φῖ καὶ χέρι-χέρι
τῆς Ὑβόνης Περδικάρη ἡ πολύκροτος ἡ δίκη,
'Ελευθέρα εἶναι πλέον, στὴν ὕγειαν ἄκρως χαίρει
Κι' ἀπὸ Περδικάρη τείνει νὰ γενῇ σωστόδ...
[Π ε ρ δ ῖ κ ι.

Εἰς τὸν τύπον γράφει ἄρθρα καὶ τ' αὐτόγραφα
[σκορπᾷ
Στὴν μερίδα τῶν Ἑλλήνων ποῦ γι' αὐτὴν πα-
[νηγυρίζει

Καὶ δηλώνει κάθε τόσο διὰ τοῦ τύπου καὶ λοιπὰ
—Κάθε τι σ' αὐτὴ τὴν πλάσι... σ φ α ῖ ρ α ε ἰ ν α ἰ
[καὶ νυ ρ ῖ ζ ε ι.

ΜΑΝΤΙΚΑΣ - ΣΚΙΑΔΑΣ

Στὰ σοβαρα τὰ νέα μας, ἀλλὰ καὶ στὰ πικάντικα
Προστίθεται νεώτερον περὶ τοῦ Χριστοῦ Μάντικα,
'Ὅστις ἐμπόδια τοῦ λοιποῦ θά πάψῃ νὰ πηδᾷ
'Αν ἀντιμέτωπος τεθῇ μαζί με τὸν Σκιαδᾷ.
Πολλοὶ εἰς σκοπιμότητα τὸ πρᾶγμα ἀποδίδουν
Καὶ πλείστοι ὅσοι ἔτυχε νὰ μάθουν ἢ νὰ ἴδουν,
Τὸ πρᾶγμα ἀποδίδουνε στοῦ Μάντικα τὸν τρόμον
'Ὅστε νὰ βλέπῃ τὸν Σκιαδᾷ κι' εὐθὺς νὰ παίρῃν...
[δ ρ ὀ μ ο ν !

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΑΜΠΑΣ

Προχθές στὴ Μάντρα τοῦ Ἀττικ
με τ' ἀπαραίτητο τὸ τικ

'Εγένετο παρέλασις εἰδῶν εἰδῶν γαμπῶν,
γαμπῶν π' ἐμπνέουν ποιητάς, γαμπῶν ποῦ ἐμπνέουν
[τρόμους
γαμπῶν ὡσαν σπιρτόξυλο, γαμπῶν ὡσαν... ζαμπόν
Καὶ μερικῶν ποῦ σὲ πατοῦν... κι' ἀσφαλοστράνεις
[δρόμους.

ΥΠΕΡΤΙΜΗΣΙΣ ΠΑΓΟΥ

Εἰς ἑκαστον πρατήριον ἀπὸ τὸν περιπτεριοῦχον
Μονόδραχμον ἀκρίβην ὁ πάγος κατὰ στήλη
Ποῦ τείνει νὰ μεταβληθῇ σ' ἑκατομμυριοῦχον
Κι' ἂν τοῦ ἐκφράσῃς ἐνδοιασμὸν θὰ σὲ διαβολο-
[στείλῃ.

Τὸ πρᾶγμα τοῦτο βάλθηκε ἀπ' τὸ κακὸ νὰ στείλῃ
Τὸν Μπέρναρ Σῶ τὸν Ἑλληνα κοινῶς Εὐαγγελίδῃ
Γιατὶ μπορούσε κάλλιστα με μιά δραχμὴ τὴ στήλῃ
Σάν τὸν Ζαχάρωφ τὸν Μπαζιλ νὰ εἶχε γίνῃ ἤδη!
ΜΟΥΛ. ΠΟΥΛ.

Ο ΑΓΚΩΠ ΣΤΗ ΜΑΡΙΑΜ

Βλαμμένο

Σε τούτη σου ἡ πιστολή
εἶσαι γιαβρούμ πολὺ τρελλή
με βίδα σου βλαμμένη.
'Αφοῦ ταρρεῖς ὅτι μποροῦν
σὲ ντίκη νὰ ντικηγοροῦν
κι' ἀντρώποι...πεταμένοι.

Πρῶτα με λές φυστικ φιλιάν
πῶς τὰ με ντώσης πιστολιάν
καρντιά μου μπᾶμ καὶ κάτω
Μετά με λές σὲ πισινὸ
ἀνοστημένος νὰ ἰνῶ
νὰ πῶ λόο βαρβάτο.

Κι' αὐτὸ με ντίνη ἀφορμὴ
αὐτὴ σου φόρα καὶ ὀρμὴ
κοιμένο νὰ σὲ κάνω
Μήπως ἡ μόντα τὸ καλεῖ
νὰ μάτῃς ἡ...σκοποβολὴ
σὲ...μάπα μου ἀπάνω!

Ο ΑΓΚΩΠ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΑΤΥΡΑ

Διορισμός

'Ηταν ἀνεργὸς ὁ Στάσης
ἐπὶ χρόνια τώρα δέκα
ἀλλὰ εἶχ' ἐμπιστοσύνη
στὴν ὥραία του γυναῖκα
'Η ὁποία νύχτα μέρα
ἐτριγυρίζει ἡ μαύρη
γιὰ τὸν ἄντρα τῆς μιά θέση
σὲ γνωστὸς καὶ φίλους νᾶ-
[βρῃ!

Στὰ γραφεῖα τριγυρίζει
καὶ στὰ μαγαζιά με ζήλο
καὶ στὸ τέλος καταλήγει
σ' ἑναρ δικηγόρο φίλο.
'Ερχεται λοιπὸν στὸ σπίτι
τ' ἄλλο βράδυ ὁ δικηγόρος
κι' ἀπ' τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Στά-
[σης
διωρίσθη... φανοκόρος!
ΘΙΣ—ΒΙΟΣ

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Ἐστὴν «Κοιμωμένη Κόρη»

Σέρνουμε βαρεῖα τὰ βήμα-
τά μας πρὸς τὸ νεκροταφεῖο.
'Η ἐντολὴ ποῦ μοῦ ἐδόθη ἀ-
πὸ τὸν κ. 'Αρχισυντάκτη εἶ-
ναι νὰ ἀπευθύνω τίς σημερι-
νὲς τολμηρὰς μου ἐρωτήσεις
πρὸς τὴν ἐρίτιμον «Κοιμωμέ-
νη Κόρη» τοῦ Νεκροταφεῖου.

Τὴν βρίσκομε ξαπλωμένη στὸ
μαρμάρινο νιβάνι τῆς Προ-
φάνως ἀναπαύεται γιατί κα-
θὼς μᾶς ἐπληροφόρησεν ὁ θυ-
ρωρὸς τοῦ νεκροταφεῖου, εἶ-
χε μολὶς γυρίσει ἀπὸ τὸν
χορὸν τοῦ «Μπενακείου Ἀ-
σίου» τῆς Κηφισιάς.

— Μᾶς συγχωρεῖτε, σὰς
διακάψαμε τὰ δνεῖρά σας καὶ
τὰ «δνεῖρα τῶν κο-
ριτσιῶν»...

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε.

— Ἐπιτρέπετε;... Ἀλη-
θεύει ὅτι κοιμήσθε γιατί κά-
πο εἶδατε παιζομένην ἐπιθε-
ωρήσιν τοῦ Γιαννουκάκη... κίας.

— Ὅχι τοῦ Γιαννουκάκη
κύριε... Δὲν εἶμαι τόσο μεγά-
λη στὰ χρόνια...

— Διαβάσετε βιβλία, περι-
οδικά;...

— Ναι, ὅταν θέλω νὰ...
κοιμηθῶ. Ἐχῶ τὴ γνώμην πὼς
ἡ σατυρικὴ σελίδα τῶν κ.κ.
Εὐαγγελίδῃ καὶ Σακελλα-
ρίου ποῦ γράφουν κάθε
Σ α β β α τ ο κ ὑ ρ ι α κ ο
εἶναι τὸ καλλίτερον ὕπνωτικό.

— Ὁ μεγαλύτερος ἔρωας
τῆς ζωῆς σας; δεσποινίς;

— Ὁ Ρήγας ὁ Φερραῖος
καὶ παρὰ σ κ η ν ι α
κ ὡ ς ὁ κ. Μαμάκης ποῦ ὁ-
μως ποτὲ δὲν τὸν ἀγάπησα.

— Καὶ ὁ λόγος;

— Γιατὶ ἦταν κρύος σάν...

μάρμαρο.

— Δὲν ἔχετε ἄδικο.

Καὶ τὴν ἀφήσαμε στὴ γα-
λήνῃ τῆς αἰώνιας τῆς κατοι-
ΚΕΛΗΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΖΥΓΙΟ

— Γιατὶ ζητάτε διαζύγιο κυρία μου;
— Ὁ σύζυγός μου εἶναι ἕνας ἡλίθιος κύριε
Πρόεδρε.
— Δὲν τὸ εἶχατε προσέξῃ πρὸ τοῦ γάμου
σας;
— Ὁχι, κύριε.
— Καὶ ὁ σύζυγός;
— Ἡ γυναῖκά μου ψεύδεται κύριε Πρόε-
δρε, τὸ ἤξερε καὶ καλὰ γιάστα!...